

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਟ

ਬੀਫੇਰ ਫਲਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਜੇਜੇ.

ਡਾਕਟਰ ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਨਾਥ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਸਟੇਟ ਆਫ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ

ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜੁਲੰਦੂਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਟ ਨੰ. 61.

ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ (1914 ਦਾ 1)—ਸੈਕਸ਼ਨ 3(14)—ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ—ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 13 ਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ—ਕੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ—ਕੀ ਜਾਇਜ਼—ਨਿਯਮ ਕੀ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਨਿਯਮਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਦਿ, ਚਿਕਿਤਸਕ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ - ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ - ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ - ਪੰਜਾਬ ਨਸ਼ਾਖੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ, ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨਿਯਮ, 1952 - ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1)(f) ਦੇ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਅੰਗ ਹਨ - ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ- ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼-ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, (1) ਕਿ ਪੰਜਾਬ- ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ 'ਸ਼ਰਾਬ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

(2) ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 5, 6, 16, 17, 18, 24, ਅਤੇ 58 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵੈਧ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(3) ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਚਿਕਿਤਸਕ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਜਾਂ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਜਾਂ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ, ਵਿਕਰੀ, ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਸੇਵਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਆਦਿ ਲਈ ਨਿਯਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਜੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਿਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਮਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। 22 ਮਾਰਚ 1952 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰ. 769-ਈ ਅਤੇ ਟੀ-52/1275 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਣਪਛਾਤੇ ਨਿਯਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਨਸ਼ਾਖੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ, ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨਿਯਮ, 1952 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ ਰੰਗੇ ਜ਼ਿੰਗੀਬੇਰਿਸ ਅਤੇ ਰੰਗੇ ਕਾਰਡਾਮੋਮੀ ਸ਼ਰਾਬ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ

19(l)(f) ਦੇ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(5) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹਨ। .

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਚਿਤ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਉਪਾਅ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, (i) ਕਿ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ:

- (a) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ 22 ਮਾਰਚ 1952 ਨੂੰ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 769/ਈ ਅਤੇ ਟੀ/52-1275 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਪੰਜਾਬ ਨਸ਼ਾਖੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ, ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰੋ। ਦੋ ਨਾਲ ਨਾਲ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 523/xs, ਮਿਤੀ 19 ਫਰਵਰੀ 1951, ਅਤੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 3519/x.s, ਮਿਤੀ 4 ਦਸੰਬਰ 1951।
- (b) ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ, ਵਰਤਣ ਜਾਂ ਵਰਤਣ, ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਲੇਖ ਅਤੇ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ।

(ii) ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ 1st ਕਲਾਸ, (ਸਰਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ), ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਉਕਤ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ

ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜਜ਼ਮੈਂਟ

ਸੇਨੀ, ਜੇ. ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨਸ਼ਾਖੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ,

ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ, ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨਿਯਮ, 1952, ਕੁਝ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ, ਖਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਰਤਣ, ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਲੇਖਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਜੇ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਮਾਮਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਡਾ. ਬਸੰਬਰ ਨਾਥ, ਡਰੱਗਜ਼ ਐਕਟ, 1942 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਇੱਕ ਕੈਮਿਸਟ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਸਰੋਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਪਰਚੀ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਦਵਾਈਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ 19 ਮਈ 1952 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨਸ਼ਾਖੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ, ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨਿਯਮਾਂ, 1952 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਟਿੰਚਰ ਜ਼ਿੰਗੀਬੇਰਿਸ ਅਤੇ ਟਿੰਚਰ ਕਾਰਡਾਮੋਮੀ ਦੀ ਕੈਮਿਸਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪਰਮਿਟ ਤੋਂ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1952 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਿਯਮ 22 (ii) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਧਾਰਾ 61, ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1914 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਚਿਤ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ 'ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ' ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸਮਝਣਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 'ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ' ਸਨ, ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ' ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ। Tincture Zingiberis ਅਤੇ Tincture

Cardamomi ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਧਾਰਾ (ਜੀ) 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਜਿਵੇਂ-

(1) ਕੀ 1914 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 'ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ' ਸੀ;

(2) ਕੀ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਉਹ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ; ਅਤੇ

(3) ਕੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਸੰਬੰਧੀ ਪਾਬੰਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (f) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ - 'ਸਟੇਟ ਆਫ ਬੰਬੇ ਬਨਾਮ ਐੱਫ.ਐੱਨ. ਬਲਸਾਰਾ', 1951 SCR 682. ਇਹ ਕੇਸ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਾਜ਼ੀ ਅਲੀ, ਜੇ. ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਵਿਚ 'ਸ਼ਰਾਬ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਪਿਆ ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ 'ਸ਼ਰਾਬ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1914 ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ।, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ 702 ਤੋਂ 706 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਹੈ -

"ਸ਼ਰਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ -

- (a) ਵਾਈਨ, ਮਿਥਾਈਲੇਟਿਡ ਸਪਿਰਿਟ, ਵਾਈਨ, ਬੀਅਰ, ਟੈਂਡੀ ਅਤੇ ਅਲਕੋਹਲ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਇਸ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ; ਅਤੇ
- (b) ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਰਾਬ ਐਲਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਕਟ, 1914 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:-

"ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਸ਼ਾਮਲ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਾਰਾ ਤਰਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਕੋਈ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚਰਚਾ ਪੰਜਾਬੀ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ 'ਸ਼ਰਾਬ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। .

ਅਗਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 713 ਅਤੇ 714 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 52, 53 ਅਤੇ 139 (ਸੀ) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਫ਼ਦ' ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਫ਼ਜ਼ਲ ਆਲ ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪੰਨਾ 714 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ:

"ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ 'ਡੈਲੀਗੇਟਡ ਵਿਧਾਨ' ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਜਿਸ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਦੇ ਵਫ਼ਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 'ਭਾਰਤ ਦੇ ਮੁੜ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਟ, (1912) ਆਦਿ', 1951 ਐਸਸੀਆਰ 747 ਵਿੱਚ. ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 52 ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਧਾਰਾ 53 ਅਤੇ 139 (ਸੀ) 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਯਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5, 6, 16, 17, 18, 24 ਅਤੇ 58, ਪੰਜਾਬ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। 22 ਮਾਰਚ 1952 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (14) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 769 E&T-52/1273 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ 5 ਅਤੇ 17 ਵਿੱਚ ਟਿੰਚਰ ਕਾਰਡਾਮੋਮੀ ਅਤੇ ਟਿੰਚਰ ਜ਼ਿੰਗੀਬੇਰਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 29 ਜੁਲਾਈ 1952 ਨੰ. 5208-ਈਐੱਡਟੀ-52/2868 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਿੰਚਰ ਜ਼ਿੰਗੀਬੇਰਿਸ ਮਿਟਿਸ ਅਤੇ ਟਿੰਚਰ ਇਲਾਇਚੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ। 30 ਜੁਲਾਈ 1952 ਨੰਬਰ 5208-ਈਐੱਡਟੀ-52/2870 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨੇ 22 ਮਾਰਚ 1952 ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰ ਐੱਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੈਂਡ ਤੱਕ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਤੀਸਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਸੰਬੰਧੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਆਰਟੀਕਲ 19(l)(f) ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 47 ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12, 13 ਅਤੇ 339 ਨੂੰ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 686 ਅਤੇ 687 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਅਤੇ 13 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ:--

"12. ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ -

- (a) ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ;
- (b) ਕੋਈ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਜਾਂ ਬਰੂਅਰੀ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ;
- (c) ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਢੇਆ-ਢੁਆਈ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ; ਜਾਂ
- (d) ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚੇ ਜਾਂ ਖਰੀਦੇ।

13. ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, -

- (a) ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ;
- (b) ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਜਾਂ ਵਰਤਣਾ; ਜਾਂ
- (c) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਂਡੇ, ਸੰਦ ਜਾਂ ਉਪਕਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਰੱਖਣਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।"

ਧਾਰਾ 139 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਰਗ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ, ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। 'ਫ਼ਜ਼ਲ ਅਲੀ। ਜੇ., ਪੰਨਾ 714 ਅਤੇ 722 'ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 139 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਅਤੇ 13 ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(f) ਅਤੇ 47 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਰਾਬ, ਮਿਥਾਈਲੇਟਿਡ ਸਪਿਰਿਟ, ਵਾਈਨ, ਬੀਅਰ, ਟੈਂਡੀ ਅਤੇ ਅਲਕੋਹਲ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਇਸ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸਪਿਰਟ, ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਦੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ, ਵਿਕਰੀ, ਸੰਕਰਮਣ ਬਾਰੇ ਮਨਾਹੀ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੰਮਪਸ਼ਨ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਨਿਰੋਲ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਜੋ ਪੰਨਾ 719 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ -

"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜਬ ਹੈ ਕਿ ਦਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਪਖਾਨੇ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਵਿਕਰੀ, ਖਰੀਦ, ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ - ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਮਨਾਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵਿਗੜੇ ਨਸ਼ੇੜੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਲਕੋਹਲ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਟਾਇਲਟ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਕਬਜ਼ੇ, ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਖਪਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 139 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ.

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਕਬਜ਼ੇ, ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਖਪਤ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਕੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਖੇਤੀ ਛੋਟਾਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ:- (ਇਸ ਸਬੰਧ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ-ਪਹਿਲੀ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਦੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10484/45 (ਏ) ਦੇ ਕਾਲਮ 7 ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ)। ਦੁਬਾਰਾ, ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10484/45 ਵਿੱਚ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ, ਸਿਰਫ਼ 8 ਦਵਾਈਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹਨ-ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖਪਤ ਲਈ

ਚਿਕਿਤਸਕ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਲਕੋਹਲ ਜਾਂ 17.5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਕ ਹੋਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10484/45 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਵੇਗਾ (a) ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੀ, ਜੋ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ, 1951 ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼। ਬਾਅਦ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਕਬਜ਼ੇ, ਖਰੀਦ, ਖਪਤ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਲਕੋਹਲ ਆਦਿ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ, ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਮੈਡੀਕਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਤਰਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 16 ਜੂਨ 1949 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਧਾਰਨ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਸੰਵਾਦਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਵਿਨਿਯਮ ਨਿਯਮ, ਅਸਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣ ਸਕੇ ਸੀ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ 1950 ਤੱਕ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਬੰਡਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਬੰਬਈ ਕੇਸ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੈਕਸ਼ਨ "3, ਪੰਜਾਬ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਕਟ 1914 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ 14 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਆਬਕਾਰੀ ਲੇਖ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

" ਆਬਕਾਰੀਯੋਗ ਲੇਖ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਜਾਂ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਥਾਰਟੀ, ਅਤੇ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ-

(a) ਅਜਿਹੇ ਲੇਖ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ, ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ; ਜਾਂ

(b) * * * * *

(c) ਉਸ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰਮਿਟ।" ਧਾਰਾ (3) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ

ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਚੂਨ, ਉਸ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਛੱਡ ਕੇ।"

ਧਾਰਾ (4) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਪੂਰਵ-ਉੱਪਰਲੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਸਿਵਾਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 56 ਛੋਟਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਲੇਖ ਨੂੰ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇਗੀ।"

ਧਾਰਾ 58 ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਅਤੇ 13 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਅਤੇ 26 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮਨਾਹੀ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਵੱਲੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) (ਐਫ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਬੀਵੀ ਕਲਾਜ਼ (5) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ (5) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"ਉੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਡੀ), (ਈ) ਅਤੇ (ਐਫ) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣਾ।"

ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪੀਣ ਜਾਂ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ, ਵਿਕਰੀ, ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਸੇਵਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਲ ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸਿਪਸ ਨੇ --'ਟੋਰਾਂਟੋ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਵਿਰਗੋ', (1896) AC 88 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਪੰਨਾ 93 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। :

"ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਵਪਾਰ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਰੋਕਥਾਮ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ।"

ਸਫ਼ਾ 94 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਕਿ ਚੰਗੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਸ਼ਕਤੀ, ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।"

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਿਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੁਲਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਏ-ਸਲੈਟਰੀ ਬਨਾਮ ਨੈਲਰ, (1888) 13 ਏਸੀ 446 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ 'ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ' ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪੰਨੇ 449 ਅਤੇ 450 'ਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

"ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਕੁਸ਼ਲ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨੇਰੰਜਨ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ, ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ। ਕਸਾਈ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ, ਨਹਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ, ਆਮ ਸਿਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀਆਂ ਠੋਸ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ।"

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਮਨਾਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਾਬੰਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਲਈ ਇਤਫਾਕਿਕ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 22 ਮਾਰਚ 1952 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 769-E&T-52/1275, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਨਸ਼ਾਖੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ ਆਯਾਤ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਵਾਜਾਈ, ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨਿਯਮ, 1952 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮ, 22 ਮਾਰਚ 1952 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 7 69-E&T-52/127 3, 'ਹੋਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਿਆਰੀਆਂ ਟਿੰਚਰ ਜ਼ਿੰਗੀਬੇਰਿਸ ਅਤੇ ਟਿੰਚਰ ਕਾਰਡਾਮੋਮੀ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 'ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ' ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਫਲਸ਼ੇ ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ |